

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 15/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 97

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta học Phật phải cố gắng sửa đổi để làm ra tấm gương tốt cho chúng sanh. Ngài nhắc lại lời người xưa rằng người học Phật là thiên nhân nhân mục – đôi mắt của cõi trời, cõi người.

Thời kỳ Chánh pháp rất nhiều người tu hành chứng đạo là tấm gương ngời sáng cho chúng sanh. Thời kỳ Tượng pháp người có tu giảm rất nhiều. Thời kỳ Mạt pháp, người có tu gần như bằng không. Hòa Thượng từng nói thời kỳ này tìm người chứng ngộ gần như không có, thậm chí người làm ra tấm gương tu hành càng ngày càng ít.

Cho nên chúng ta gần gũi Thầy tốt, bạn lành chính là đang kết bè thúc đẩy nhau học tập và tu hành. Chúng ta đã cùng trải qua gần 2000 ngày học tập lời dạy của Hòa Thượng vậy nên, chúng tôi khuyên những người không có gì bận rộn lắm thì nên mở camera để cùng nhau học tập. Chúng ta cứ im im như vậy, tự cho rằng mình đã có công phu lắm, không biết yêu ma quỷ quái dẫn mình đi lúc nào.

Sáng nào chúng tôi cũng thức tỉnh rất sớm và khi chuông báo thức reo là bật dậy ngay vì chúng tôi biết tập khí “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” của mình vẫn còn nguyên nên phải nỗ lực. Chúng ta là cặp mắt của trời người thì có bao nhiêu chúng sanh ở các tầng không gian khác đang nhìn vào chúng ta. “*Con người không phải là Thánh Hiền nên ai cũng có thể phạm lỗi*” nhưng quan trọng là biết có lỗi thì phải sửa. Không nên lầm lũi đi vào con đường sai lầm thì càng đi càng thân tàn ma dại. Biết quay đầu thì con đường mới thênh thang mở rộng.

Hôm qua chúng tôi xem ảnh các con ở các lớp kỹ năng sống quét nhà, cọ rửa toilet, làm các công việc theo sự dạy bảo của các Thầy Cô mà cảm nhận thấy các con còn có tương lai. Người học Phật tu hành mà phạm phải sai lầm thì con đường địa ngục thênh thang.

Trong lúc chúng tôi còn trẻ, chúng tôi đã phạm nhiều sai lầm, “*dục vọng tham cầu*” chẳng thiếu thứ gì. Người ta tham một thì chúng tôi tham hai, người ta tham hai thì chúng tôi tham bốn nhưng khi gặp được pháp của Hòa Thượng thì chúng tôi như là bám được vào chiếc phao cứu sinh. Chúng tôi nhận ra rằng cả đời này muốn tốt thì phải nương tựa theo Hòa Thượng.

Từ đó, chúng tôi miệt mài với công tác dịch thuật. Càng dịch các bài giảng của Ngài thì chúng tôi càng thấu hiểu lời của Ngài. Ngài muốn chúng ta sống cuộc đời giải thoát và sau cùng thì đến được cảnh giới thật sự an vui. Ngài không chỉ dạy mà còn làm biểu pháp cho chúng sanh.

Thật may mắn vì chúng ta có Hòa Thượng để nương tựa, giúp chúng ta vượt qua sự cô độc vì những người đồng hành tu học cùng chúng ta đã dần dần bỏ đi. Hôm qua, chúng ta có đề cập đến Ngài Oánh Kha đã nói là Ngài không cần 10 năm dương thọ mà chỉ muốn đi với Phật vì Ngài biết rằng nếu còn ở thế gian thì Ngài càng phạm tội nhiều hơn. Đây mới chính là người giác ngộ.

Mọi tập khí phiền não đều không có thật. Phật đã nói: “*Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng. Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”. Tiền tài, danh vọng, sắc dục v.v tất cả rồi sẽ chóng qua mặc dù tập khí đó có thể làm người ta thân bại danh liệt hay làm mất đi tâm thanh tịnh. Hòa Thượng khuyên chúng ta cố gắng tu hành chính là cố gắng vượt qua tập khí. Người làm được thì chúng ta cũng làm được, người là trượng phu thì ta không là trượng phu sao?

Tự thân chúng ta tu hành, tự thân chúng ta được lợi ích nhưng khi chúng ta tu hành sửa đổi tốt chúng ta còn là đôi mắt của trời và người. Chúng ta khởi lên một niệm thiện lành thì thiện thần đến hỗ trợ, một niệm ác thì yêu ma quỷ quái đến hỗ trợ. Chúng ta hãy xét lại xem tất cả những niệm đó chỉ là vọng vì chúng đến rồi lại qua đi, chẳng còn gì. Chúng ta đây phạm phải sai lầm một vài lần hay cả trăm lần thì vẫn cứ qua đi, còn lại chỉ là sự hối hận, sự mặc cảm. Hòa Thượng nói chỉ cần chúng ta ngày ngày làm tốt công việc của chính mình thì đã là đại phước báu và là vô lượng công đức chứ chưa nói đến việc gì lớn lao.

Nhà Phật dạy chúng ta buông xả, nhìn thấu nhưng chúng ta chưa hề làm được. Chúng ta không thấy rằng mọi thứ đều không thật, tất cả đều do vọng tưởng nên không thể buông xả. Lần đầu tiên đọc câu của Hòa Thượng: “*Tài Sắc Danh Thục Thùy là năm điều để mở cửa vào địa ngục*” chúng tôi không nhận ra sự khủng khiếp của nó nhưng càng lúc chúng tôi càng thấm thía.

Ngày trước có người đi theo chúng tôi luôn đeo chiếc máy nghe pháp, luôn ăn chay cực kỳ đơn giản, có thể nào ăn thế đó. Vậy mà gần đây khi chúng tôi ghé thăm họ thì thấy họ đã lạc vào xa hoa hưởng thụ, trong nhà có tủ đầy rượu Tây và còn có rất nhiều vỏ chai rượu. Họ đón tiếp và cùng ăn chay với chúng tôi rất ân cần, còn dặn lại chúng tôi thì thoảng ghé thăm họ. Nhưng chúng tôi không dám ghé vì tập khí mình vẫn còn nguyên nên yếu nhất định không ra gió.

Trong vòng mấy năm bắt đầu từ khi chúng tôi bước ra tiếp xúc với mọi người, chúng tôi luôn rất cẩn trọng trong mọi hoàn cảnh, luôn tự bảo hộ chính mình đặc biệt là chúng tôi hạn chế đi lại với họ. Đó là vì mình biết mình. Chúng tôi từng khuyên mọi

người đừng bao giờ để cho mình có cơ hội phạm sai lầm. Đành rằng thân chúng tôi đầy bệnh khổ nhưng dục vọng vẫn là dục vọng.

Có một vị tu hành lâu năm đến khi gần chết lại yêu cầu người ta cưới cho mình một người. Sau khi nắm tay người đó thì mới chết. Vậy cái chết của người tu hành đó đi về đâu? Qua đây mới thấy sự đáng sợ của “Sắc”. Gần chết rồi mà vẫn không giữ được tâm thanh tịnh để ra đi. Lúc nhỏ có lần chúng tôi suýt ngã cầu thang nhưng nhờ bàn tay nắm chặt vào lan can cầu thang mà tuột xuống dần dần, sau đó chúng tôi sốt luôn ba ngày vì thấy một cảnh tượng một người trên 70 tuổi đối với thân thì rệu rã bệnh tật không còn gì nhưng tâm dục thì thật đáng sợ. Cho nên, chúng tôi may mắn gặp được Hòa Thượng Tịnh Không chứ nếu không niềm tin của chúng tôi đã vỡ vụn.

Tập khí tưởng chừng khó nhưng cũng đơn giản, hãy đem tập khí hóa nhập vào trong vai trò, bổn phận của mình. Chúng tôi từng nói rằng với khí chất của chúng tôi, nếu chúng tôi không dồn hết sức lực lao động cực nhọc làm tròn bổn phận của mình mà chỉ ngồi đó thì không biết mình sẽ tạo ra bao nhiêu việc ngang trái trên cuộc đời này. Chúng tôi luôn phải nỗ lực dồn hết dư lực của mình vào lao động, người ta cuộc đất được một nhát thì chúng tôi phải nỗ lực gấp 10 lần. Có như vậy, chúng tôi mới không rảnh để mà vọng tưởng.

Cho nên nhà Phật chỉ dạy chúng ta khi có sai lầm thì phải biết phát lồ sám hối, nhờ những người xung quanh nhìn giúp mình. Đây mới là người có trí tuệ. Trong mỗi quan hệ huynh đệ thì luôn bảo ban nhắc nhở nhau. Rất nhiều người suốt ngày sống im im, tưởng là công phu cao lắm nhưng lại tạo ra những việc thị phi. Tất cả mọi sự việc ở thế gian này có thể làm cho chúng ta đọa lạc là vì chúng ta không tu từ nơi nội tâm. Công phu chính là khắc chế được, điều phục được tâm mình. Việc này không dễ dàng chút nào.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng chúng ta đọc Kinh nghe pháp thì phải nắm được tổng nguyên tắc, tổng cương lĩnh thì chúng ta mới có thể “*thật làm*”. Ngũ dục “*Tài Sắc Danh Thù*” luôn kết vào nhau thành một bè nên nếu chúng ta chỉ cần nhiếp một trong năm dục thì lập tức bốn dục còn lại đều có đầy đủ. Ví dụ mình nói mình vô nhiễm với “*Sắc Danh Thù*” mà chỉ vướng một chút thích “*Tiền tài*” hay mình vô nhiễm với “*Tài Sắc Danh*” mà chỉ vướng chút “*Ăn và Ngủ*” thì thật ra mình nhiễm đầy đủ cả “*Tài Sắc Danh Thù*”.

Hòa Thượng dạy tất cả những tập khí ngũ dục trên chỉ là thói quen nên nếu chúng ta thay đổi thói quen, mở rộng tâm lượng đến vô cực, không có biên giới thì tự nhiên sẽ bình thường. Ví dụ mình vốn tham, vốn hay mong cầu thì từ nay mình mở rộng tâm lượng, lúc này mong cầu không phải cho mình mà là mong cầu cho tất cả mọi người.

Hôm qua chúng tôi xem những bức ảnh chúng ta làm đậu phụ mà có rất nhiều người đứng xếp hàng chờ từng mẻ đậu ra lò. Đó chính là niềm vui. Niềm vui không của

riêng người nào mà là niềm vui chung của tất cả mọi người. Đạt được niềm vui chung này thì chúng ta không bị niềm vui riêng sai khiến được chúng ta. Cho nên hãy dùng dư lực của mình cống hiến cho chúng sanh, cho sự hoằng dương Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền.

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng **“Hãy bình lặng mà quán sát giáo học của nhà Nho, nhà Phật đều hoạt bát sinh động, tuyệt đối không khô cứng. Người đọc sách không phải đọc “sách chết”.** Có nghĩa là đọc sách xong thì phải làm một cách tích cực để chân thật mang lại lợi ích chúng sanh cũng là lợi ích chính mình.

Hòa Thượng chỉ dạy: **“Người đọc “sách chết” thì nhất định không thể khai mở. Không chỉ là nhà Nho hay là nhà Phật mà tất cả đều phải có sự khai mở hay nhà Phật gọi là sự giác ngộ.”** Nghĩa là chúng ta thấu suốt mọi sự mọi việc quanh mình, luôn kiểm soát được mọi việc tường tận, không để tập khí dẫn đạo chúng ta khiến mọi việc chúng ta làm đều diễn ra trong vô thức.

“Như thế nào gọi là khai mở (khai ngộ)?” Hòa Thượng nói: **“Đó là muốn làm việc gì thì phải suy nghĩ về việc đó ba lần. Học tập được nguyên tắc này chúng ta sẽ liên tưởng rất nhiều việc và luôn hiểu một cách linh hoạt để vận dụng. Người như vậy thì trong học tập tu hành mới chân thật có được lợi ích.”** Tệ hại nhất hiện nay là người học Phật nói thì hay như người xuất trần nhưng việc làm thì vẫn chìm trong **“năm dục sáu trần”**.

Hòa Thượng chỉ bảo chúng ta biết một thì tu một, biết hai thì tu hai. Tu mỗi ngày một ít nhưng **“thật tu, thật làm”** thì đó mới là người chân thật giác ngộ, chân thật nắm được nguyên lý nguyên tắc tu hành như lời Phật Bồ Tát Thánh Hiền đã dạy. Người như vậy sẽ không có sai lầm.

Chúng ta không **“thật làm”** tức là không chịu kiểm soát tập khí của chính mình, ngày ngày tùy thuận theo tập khí, không biết vận dụng tập khí để phục vụ chúng sanh. Thế nào là phục vụ chúng sanh? Đó là khi chúng ta tham muốn xây một ngôi nhà to rộng. Việc đó cũng tốt, không sao! Nhà to đó sẽ dành cho mọi người đến ở. Hay chúng ta muốn tiền vào túi thật nhiều, việc đó cũng không sao! Tiền vào túi thật nhiều thì để cho mọi người dùng, mình đừng có tiêu sài vào đó. Dần dần sẽ quen!

Chúng ta là phàm phu, không thể diệt hết được tập khí. Tập khí vốn là những tế bào ung thư đã di căn, không dễ gì mà nhổ hết được gốc rễ của chúng. Thi thoảng, tập khí trong chúng ta lại quay trở lại. Ví dụ mình coi tất cả những người nhỏ tuổi như con mình nhưng đôi khi mình lại khởi sự phân biệt đây là đứa con mang máu thịt của mình. Cho nên nếu tìm và diệt tập khí thì rất khó nhưng thay đổi nó, chuyển đổi nó thì dễ hơn.

Nếu như trước đây mình chỉ yêu thương người nhà mình thì bây giờ mình vẫn yêu thương nhưng không yêu thương riêng ai mà yêu thương tất cả mọi người. Khi tâm phân biệt đây là con mình vừa dấy khởi, mình phải biết đó là niệm **“tự tư tự lợi”** để điều phục

nó. Mình vừa nhận được một triệu thì thấy trong tâm vui nên liền cho đi hai triệu, thế là hết vui. Nhận được 10 triệu thì cho đi 20 triệu. Đó là cách chúng ta đối trị với tập khí của mình.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta hằng ngày phải khởi được năm đức “*Chân thành, Thanh tịnh, Bình đẳng, Chánh giác, Từ bi*” và phải đạt được hạnh “*nhìn cho thấu*” để “*buông xả cho được*”. Đây là những việc rất khó, không dễ gì làm được nhưng vẫn phải cố gắng làm cho được.

Ví dụ như đối diện với sự chia ly chúng ta phải quán sát rằng “*Sanh Lão Bệnh Tử*” khổ, “*Ái Biệt Ly*” khổ và nhận diện tất cả chỉ là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước đang dẫn đến khổ đau. Chỉ cần rời bỏ phân biệt, chấp trước thì liền bình thường. Ngày ngày chúng ta phải nương vào sức lực của đại chúng kết bè vì nếu chỉ một mình thì dễ bị sóng vùi, gió dập.

Từ lâu chúng tôi tập sống như vậy, đến đâu chúng tôi cũng muốn làm việc chung với mọi người để được mọi người quan sát giúp những tập khí xấu ác của mình có đang nảy mầm không? Không bao giờ chúng tôi để mình có thời gian rảnh “*nhàn cư vi bất thiện*”. Sự cần lao lam lũ chính là ngày ngày tích phước, bồi phước, tiết phước, khiến chúng ta không có thời gian mà vọng tưởng. Sai lầm là cho mình có thời gian vọng tưởng thì tập khí dẫn khởi.

Chúng ta từng nghe câu: “*Ăn cơm có canh, tu hành có bạn*”. Thầy tốt, bạn lành thì nương cậy. Thầy tốt luôn nhắc nhở, khuyên bảo, giúp mình thay đổi tập khí thói quen xấu của mình nên người xưa nói: “*Phật Bồ Tát Thánh Hiền nhân thành tựu việc tốt cho người chứ không thành tựu việc xấu cho người*”. Thầy tà, bạn ác thì phải mau mau tránh xa. Thầy tà, bạn ác sẽ giúp chúng ta thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Càng lúc chúng tôi càng thấy việc thay đổi chính mình không hề dễ dàng nên nhất định không thể nhõn nhỡ vì như thế dễ chìm vào “*ảo danh ảo vọng*” khiến chính chúng ta chẳng được lợi ích. Chúng ta không được lợi ích thì chúng sanh cũng chẳng được lợi ích. Nên người xưa nói tám gương tu hành là đôi mắt sáng cho trời người./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!